

IV

Thực hiện kế hoạch của Ban chuyên án M12 về xác minh hiềm nghi với những đối tượng chính, trong đó có Vũ Văn Hưng và Hoàng Văn Túy; Giám đốc Trần Phúc giao cho Tường trực tiếp đi phúc cung tên Nguyễn Văn Tám bởi lẽ các anh tin rằng hắn vẫn chưa nói hết.

Sau khi được đảm bảo là sẽ không bị án tử hình, tên Tám đã khai ra vô vàn chuyện quái quỷ về đường dây ma túy mà hắn là một trong những tên quan trọng nhất.

Tám khai rằng hắn đã vận chuyển hàng trăm bánh hêrôin và ngót hai trăm kilôgam thuốc phiện từ Lào về trong nhiều năm qua. Qua những lời khai của hắn cộng với tài liệu trình sát, Ban chuyên án M12 đã xác định được rằng việc tên Tám bị bắt là do sự mâu thuẫn ăn chia trong nội bộ đường dây.

Người muốn thực hiện âm mưu một mũi tên bắn "trúng ba đích" chính là Thiếu tá Vũ Văn Hưng, Đội phó đội trình sát thuộc Phòng Cảnh sát

Phòng chống tội phạm về ma túy của Công an tỉnh. Hưng vốn là một cảnh sát hình sự và cũng chuyên về đấu tranh chống ma túy. Năm 1998, Phòng Cảnh sát Phòng chống ma túy được thành lập, Hưng được điều sang làm đội phó. Điều bất ngờ nhất với Ban chuyên án M12 là về những lời khai của tên Tám về Hưng. Hóa ra là Hưng đã tham gia buôn bán ma túy từ rất lâu bởi lẽ Hưng quê ở huyện Tương Dương tỉnh Nghệ An. Tương Dương được coi là địa điểm trung chuyển ma túy lớn nhất khu vực miền Trung. Hưng bảo kê cho một đường dây buôn bán thuốc phiện từ những năm đầu thập niên 90. Về sau này, Hưng còn trực tiếp chỉ đạo một nhánh khác và chính vì muốn độc quyền làm ăn nên Hưng đã bày kế đưa tên Tám vào bẫy. Tên Tám bị bắt sẽ làm cho đường dây do Hoàng Văn Túy tức Túy "đen", chủ trang trại Thiên Sơn, cầm đầu run sợ và buộc phải phụ thuộc vào đường dây của Hưng - Đó là mục tiêu thứ nhất.

Tên Tám nếu bị tử hình thì cũng là bài học cho những tên khác vì đã không chịu cống nạp cho Hưng - Đó là mục tiêu thứ hai. Còn điều thứ ba mới quan trọng, đó chính là Vũ Văn Hưng muốn thu tóm toàn bộ mạng lưới buôn bán vận chuyển ma túy trên địa bàn tỉnh vào tay mình. Khi tên Tám bị chính quân của Hưng phục kích bắt quả tang đang chở hêrôin, Hưng đã mớm cho Tám là đừng có khai gì cả mà cứ việc nhận tội. Nếu tỏ ra

thành khẩn th chắc chắn là sẽ được cứu. Nguyễn Văn Tám không biết đó là mưu kế của Hưng nên từ đầu đến cuối, hấn một mực khai là do tham tiền nên "nhỡ" chở thuê. Suốt trong thời gian từ lúc bị bắt rồi ra Tòa lĩnh án tử hình và trong những ngày chờ ra pháp trường, lúc nào Tám cũng tin rằng hấn không thể nào chết và sẽ được giảm án xuống...hai mươi năm. Thế rồi cho đến khi thần chết đã cận kề, lúc đó hấn mới choàng tỉnh!

Cũng nhằm bóc cho được mặt nạ của Vũ Văn Hưng, Ban chuyên án M12 đã đề nghị lãnh đạo Bộ Công an cho áp dụng một loạt các biện pháp nghiệp vụ đặc biệt, trong đó có cả việc bố trí lực lượng ngoại tuyến theo dõi di biến động của Hưng. Nhưng với kinh nghiệm của một người làm trinh sát hình sự lâu năm, Hưng vẫn tỏ ra bình thản và không có bất cứ một hành động nào tạo ra sự nghi ngờ cho người khác.

Nhưng với tất cả những gì mà Ban chuyên án có được và nếu đó là sự thật thì rõ ràng đây là tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm.

Từ hôm được hoãn thi hành án tử hình, do yêu cầu nghiệp vụ và cũng là để bảo vệ mạng sống cho hấn nên Tường cho chuyển Tám sang buồng giam khác có điều kiện sống tốt hơn và Tường đã bố trí bốn cơ sở giám sát hấn. Đó cũng là những phạm nhân được Tường giáo dục, cảm hóa và trong nhiệm vụ đặc tình trại giam, họ đã giúp anh phá

được một số vụ án. Tên Tám được bảo vệ an toàn tuyệt đối nhằm tránh tất cả mọi âm mưu thủ tiêu hay sát hại hấn. Thậm chí Giám đốc Trần Phúc còn yêu cầu người chỉ huy khu vực buồng giam và hai cán bộ quản giáo trực tiếp trông coi Tám phải làm bản cam đoan là chịu kỷ luật nếu để xảy ra chuyện gì với tên Tám.

Phải mất hơn nửa giờ sau khi làm thủ tục trích xuất phạm nhân, tên Tám mới được dẫn ra buồng hỏi cung. Trông anh ta có vẻ tươi tỉnh và khá bạo dạn. Tám chào hỏi Tường và Đức như thể đã quen thân và tự nhiên lấy thuốc lá trên bàn châm hút, không cần xin phép. Hành động của anh ta dường như đã toát lên một điều, đó là cơ quan công an đang cần mình. Đức tỏ vẻ khó chịu, anh hỏi:

- Hôm nay, chúng tôi muốn nghe anh trình bày rõ mối quan hệ của anh với Hoàng Ngọc Quả, với ông Vũ Văn Hưng. Chúng tôi cũng phải thông báo để anh biết: Những lời khai của anh vừa rồi còn khá nhiều chỗ quanh co, giấu giếm. Chúng tôi chỉ có thể gửi đơn lên Tòa án, Viện Kiểm sát và Chủ tịch nước xem lại mức án cho anh khi mà thấy anh xứng đáng được sống. Còn nếu không, chắc chắn sẽ không có chuyện tha chết lần hai cho anh.

Đức nói xong bèn nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc lạnh và đầy vẻ đe dọa. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Tám nghe những câu răn dạy kiểu

này, nhưng ánh mắt của Đức cộng với sự lạnh lùng của Tường làm anh ta hiểu rằng đây không phải là những lời dọa nạt suông:

- Thưa hai cán bộ, tôi đã khai rất thành khẩn.

Tường đứng dậy, đi quanh trong phòng hỏi cung chặt hẹp:

- Ban đầu thì chúng tôi cũng tin là anh khai thành khẩn, nhưng hóa ra chúng tôi đã quá cả tin. Chúng tôi không còn nhiều thời gian nữa đâu và anh thì càng không có nữa. Buổi hỏi cung hôm nay có thể là lần cuối cùng, mọi sự tùy thuộc vào anh đấy.

- Vâng, thưa cán bộ, tôi hiểu. Đúng là có những điều tôi chưa nói hết.

- Anh hiểu thế là thúc thời đấy. Nào ta bắt đầu. Anh đã giao hàng cho anh Quả bao nhiêu lần trong bốn năm qua?

- Thưa cán bộ, làm sao nhớ nổi ạ. Nhưng ít nhất là mỗi tháng một lần. Có tháng vào dịp trước tết giao ba lần. Còn khối lượng, lần giao nhiều nhất là năm kilôgam. Tôi đã khai báo lần trước.

- Ngoài anh ra, còn ai nữa nhận hàng từ Na Ư về giao cho Quả?

- Dạ thưa, còn hai cán bộ hải quan và một cán bộ biên phòng.

- Vẫn là những người mà anh đã khai?

- Vâng ạ!

- Hàng trắng, ai thường trực tiếp giao cho anh?

- Thưa cán bộ, tôi nhận hàng từ Lý A Va, người Mông, ở bản Tấu, xã Na U.

- Các anh hẹn nhau thế nào?

- Như tôi đã nói, có ai đó trực tiếp liên lạc với Lý A Va về khối lượng hàng, chất lượng, thời gian... Tôi chỉ được biết là cứ đến ngày, giờ quy định, tới địa điểm giao nhận, đem về, đưa cho Quả và có hai lần đưa cho ông Hưng...

- Anh giao hàng cho ông Hưng ở đâu?

- Ông Hưng là công an, cho nên ông ấy rất cẩn thận. Thông thường, tôi chỉ được biết nơi giao hàng khi đã về đến Hà Nội hoặc về tỉnh. Khi xe về đến bãi, thậm chí có khi đang chạy trên đường thì có người đến thông báo là sẽ giao hàng tại đâu. Có vài lần ông Hưng trực tiếp chặn xe tôi lại và lấy hàng.

- Ông ta chặn xe của anh bằng cách nào?

- Chúng tôi có ám hiệu. Nếu thấy có xe máy hoặc ô tô chạy phía sau mà nháy đèn pha xin vượt liên tiếp năm lần thì phải giảm tốc độ và dừng lại ngay.

- Ông Hưng có mặc cảnh phục bao giờ không?

- Tôi chưa thấy và thú thực, tôi cũng chỉ biết ông Hưng một lần duy nhất. Đó là một lần ông ấy trực tiếp nhận năm bánh hêrôin từ tôi, còn các lần khác thì có người khác cùng đi với ông ấy đến nhận hàng.

- Vậy theo anh, ai là người giữ mối quan hệ với Lý A Va?

Tám lặng đi một hồi rồi nói:

- Đó là một cô gái. Nhưng... nhưng cô ta đã chết cách đây sáu tháng, tức là sau khi tôi bị bắt mười ngày.

- Anh nói rõ hơn?

- Cô ấy tên là Lò Thị Xuân, người dân tộc Thái, quê gốc ở xã Thanh Xương, huyện Điện Biên Phủ. Nhưng sau này cô ấy chuyển về thị trấn Mường Ảng và bán hàng cơm, rồi đến năm 1999, lại chuyển về thị trấn Thuận Châu, Sơn La và cũng vẫn bán cơm phở. Tôi biết được điều này chính là từ Hoàng Ngọc Quả. Thông thường mỗi khi nhận hàng, Quả nói cho tôi biết và sau đó tôi lái xe đến địa điểm, nhận đúng ám hiệu quy định là giao hàng, sau đó đem về cho Quả. Quả nói với tôi rằng có một người rất quan trọng, là đàn bà, nhưng gần như là "phó chỉ huy" của cả nhóm. Tôi gắng hỏi thì Quả không nói. Nhưng do một sự tình cờ, sau này tôi gặp Quả ở thị trấn Thuận Châu, tại nhà của Xuân. Hôm đó Quả hơi say nên bảo tôi: "Đây là người kiểm công ăn việc làm cho chú mày. Đẹp gái đấy nhưng chớ có dại mà đùa vào". Thế rồi đêm đó, Quả nói với tôi chính Xuân là người trực tiếp liên hệ với Lý A Va và nhận lệnh từ một ai đó dưới xuôi. Ông Hưng cũng có quan hệ rất chặt chẽ với Lò Thị Xuân. Chính Hưng đã nhiều lần đi công tác ở Sơn La, Lai Châu và đều ăn nghỉ, thậm chí ngủ lại chỗ Xuân. Dư luận đồn rằng ông

Hung với cô Xuân có quan hệ bồ bịch, nhưng theo chỗ tôi biết thì cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Cô Xuân có rất nhiều người tình. Tôi biết chắc chắn là có một ông thiếu tá bộ đội biên phòng của khẩu Tây Xuyên, trạm trưởng trạm hải quan Tây Xuyên, anh phó công an huyện Mường La...

- Vậy Xuân chết thế nào?

- Hồi tôi mới bị bắt, một hôm nghe đài có nói về một phụ nữ tên là Xuân người Thái ở Thuận Châu, do theo tà đạo, bị dụ dỗ rằng cần phải hiến dâng thân mình cho Chúa Trời thì mới có cuộc sống cực lạc phía bên kia, thế là cô ta ăn lá ngón chết. Ít lâu sau, có thằng buôn hêrôin ở Lai Châu về Hà Nội, cũng bị bắt và nói cho tôi biết là cái chết của cô Xuân mờ ám lắm. Buổi chiều cô ấy còn đang rất vui vẻ, nhưng sáng hôm sau thấy đã chết cứng trong buồng. Trong nhà còn mấy nắm lá ngón và có một ấm đun nước chứa đầy lá ngón đã đun. Gia đình chỉ báo chính quyền là con gái tự tử và vật nài xin công an huyện không khám nghiệm tử thi. Nhưng người khâm liệm cô ấy thì bảo không phải là uống lá ngón vì ngộ độc loại lá này thì mặt mũi tím bầm và chảy máu mũi máu mồm, đằng này cô ta chết mà như ngủ. Tôi thì lại nghĩ thế này: Tôi bị bắt, bọn chúng sợ tôi khai ra lộ đường dây, cho nên thằng Quả, chúng phải cho đi làm chỗ khác, còn Xuân phải giết đi để cắt một mắt xích. Tôi sợ rằng nếu chúng biết tôi được hoãn thi hành

án tử hình thì thằng Quả thế nào cũng bị chúng cho đi "tàu suốt" để bịt đầu mối.

- Anh còn biết những gì về ông Hưng?

- Dạ thưa, không nhiều nhưng cũng không ít. Chính ông Hưng chỉ huy tổ vây bắt tôi, tuy ông ấy không lộ mặt nhưng tôi nghe lỏm được mấy ông công an nói chuyện. Còn những việc khác, tôi đã khai...

- Thôi được rồi, anh có nhớ mặt ông Hưng không?

- Có chứ ạ. Lần trước tôi đã chỉ cho cán bộ rồi còn gì - Tám nói và lại hình dung ra trong đầu cảnh hắn được bí mật đưa đến công an tỉnh để nhận mặt Hưng. Lần đó, lúc đầu hắn đã chỉ nhăm.

- Hôm nay chúng tôi muốn kiểm tra lại trí nhớ của anh.

Tường bày ra trên bàn khoảng hai chục tấm ảnh cán bộ cảnh sát mặc cảnh phục theo kiểu ảnh chứng minh công an. Tám liếc nhìn các tấm ảnh một lượt và lấy ra ngay tấm ảnh của Hưng rồi nói quả quyết:

- Người này. Chính người này.

*

Buổi trưa, ăn cơm xong, Bình "vịt" buông rèm kín mít rồi lao lên giường vô lấy Quả... Từ hôm Quả đến ở, Bình "vịt" nom phởn phơ hẳn và người lúc nào cũng rưng rục một nỗi thèm khát

đàn ông. Quả tuy cũng là người có sức lực nhưng cũng không thể nào chiều cho thỏa những ham muốn thể xác của ả. Lắm lúc hấn cũng muốn quất vào mặt Bình "vịt" rằng, "Cô làm gì mà hết như con ngựa cái thế", nhưng rồi nghĩ đến phận mình đang được ả che chở, Quả lại cắn răng phục vụ. Bình âu yếm bảo Quả:

- Bây giờ mình đi ngủ nhé, em lên Nhật Tân đàm phán thuê nhà. Tối nay là chúng mình lên nhà mới rồi.

Bình đi khỏi nhưng Quả không thể nào ngủ được mặc dù người mệt rã rời. Nằm mãi cũng buồn, hấn ngó ra sông Hồng và thấy trời nổi gió đông nam khá lớn làm mặt sông cuộn sóng. Trời đang oi mà có gió đông nam là câu sông dễ được cá to, Quả nghĩ thế rồi chồm dậy. Hấn mò ra chợ, mua một bộ lòng gà chưa làm sạch mang về cắt từng đoạn khoảng chục phân rồi bỏ vào chiếc ống bơ sữa bò và lấy cần câu mang ra bờ sông. Quả mắc mồi vào những chiếc lưỡi câu khá to, loại người ta vẫn dùng để câu ếch hay câu cá quả. Cứ mỗi cần, Quả buộc ba lưỡi câu, cách nhau hơn một mét và dưới cùng là cục chì to như ngón chân cái. Nước sông Hồng chảy xiết, nếu không có chì to kéo chìm xuống thì lưỡi câu sẽ bị kéo trôi phăng. Thả cần mới được dăm phút, Quả đã thấy một sợi cước đột nhiên căng vút ra rồi lại chùng. Quả nhấc cần khẽ cuộn bát câu chậm

chậm. Đầu cần bỗng vút xuống, rần rật. Quả búng vội đầu càn và chợt thấy một sức nặng ghê gớm dưới sông kéo cả chiếc cần câu xuống. Biết là cá to đã dính, Quả dựng đầu cần và thả cước cho cá chạy. Con cá cứ kéo cước chạy phăng phăng. Mấy lần Quả định gò lại nhưng sợ đứt cước nên lại thôi Thoáng cái con cá đã kéo đi gần hết trăm mét cước. Quả hốt hoảng căng tay gò lại. Con cá ngoan ngoãn chạy ngược nước và dạt dần vào bờ. Một cảm giác sung sướng đến tận người tràn ngập khiến Quả ngây ngất. Con cá này ít cũng phải năm cân, mà chạy thông thả nhưng chắc chắn kiểu này, chỉ có giống cá nheo. Quả chợt nghĩ không biết được con cá to, làm thế nào mà ăn cho hết. Có lẽ phải bảo Bình cho vào bao tải rồi mang ra chợ phố Hòe Nhai bán buôn. Đang miên man với những suy nghĩ về con cá thì bỗng Quả thấy lạnh lạnh sau lưng. Hấn quay ngoắt lại và chờ mặt ra khi thấy một nòng súng đen ngòm chìa thẳng vào mặt:

- Mày kêu lên, tao bắn ngay.
- Các anh... các anh là ai.
- Câm ngay - Gã cầm súng chính là Hùng "sát thủ" dần giọng:

Quả ném chiếc cần câu và định lao xuống dòng sông Hồng đỏ ngầu phù sa chảy cuộn cuộn nhưng không kịp nữa rồi. Một tên cao to như vận động viên bóng chuyền đã kịp vồ lấy Quả và ôm

cứng để cho thằng khác úp ngay chiếc khăn tẩm thuốc mê vào mũi. Quả giãy giụa điên cuồng nhưng thoáng cái, người hắn chợt nhẹ bẫng...

Như những kẻ uống rượu say dìu nhau về, hai tên xóc nách Quả, còn một tên đi sau. Chúng đưa Quả lên chiếc xe Toyota đỗ ngoài đường lớn. Trên xe đã có tên ngồi cầm lái và nổ máy sẵn.

Chỉ ít phút sau, chiếc xe đã phóng như ma đuổi trên đường. Kẻ lái xe tỏ ra là có tay nghề cao. Đường Hà Nội đông như thế mà chiếc xe chạy như đánh võng, vượt tất cả các xe cùng chiều.

Hùng "sát thủ" ngồi ghế trước ngoái lại nhìn Quả đang ngoẹo đầu ngủ mê mết:

- Mày còn ống thuốc ngủ nào không?

- Em có mang theo đây - Tên ngồi cạnh Quả nói.

- Mày bẻ ra, dốc vào mồm cho nó.

- Chả cần đâu anh ạ. Hít cả liều thuốc ấy, phải ngủ ít là cũng hai giờ.

Nghe nó nói vậy, Hùng cũng thấy yên tâm. Hắn bỗng nói bâng quơ:

- Không hiểu ông "hói" nhà mình sẽ xử lý thằng này như thế nào? Tao ớn cảnh lại phải cho nó "lên bàn thờ ăn hoa quả" lắm rồi.

- Theo em, mình cứ giao nộp nó cho ông "hói", còn xử lý thế nào, kệ ông ấy.

- Đừng đùa, lại đến tay bọn mình chứ không ai khác đâu.

Ra đến đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài khi sắp đến chân cầu thì tên lái xe phát hiện thấy một tốp cảnh sát giao thông đang dùng máy đo tốc độ kiểm tra xe. Hắn hốt hoảng phanh xe lại và cho chạy rất chậm, nhưng hành động đó không qua được mắt cảnh sát. Nhìn thấy một cảnh sát giơ biển hiệu lệnh bắt xe đỗ dẹp vào, Hùng quát khẽ:

- Mày cho xe vọt qua đi.

- Ông không nhìn thấy chiếc Crao đỗ kia à? Có mà chạy lên trời - Rồi hắn quay sang nói với Hùng - Tao mới bị thu bằng... Trong lúc cảnh sát hỏi, mày lái xe biến ngay nghe chưa.

Hùng giật mình, nhưng rồi nghiêng rằng nói:

- Thật khốn kiếp. Tao đã bảo đi theo đường Láng - Hòa Lạc thì không nghe. Xe còn nhiều xăng không?

- Chạy được hai trăm cây số nữa.

Xe vừa dừng lại, một anh cảnh sát giao thông đeo hàm đại úy tiến đến và giơ tay chào theo điều lệnh một cách chiếu lệ:

- Anh xuất trình giấy tờ xe và bằng lái.

- Thưa anh, em đi vội quá, không kịp mang giấy xe, còn bằng lái... bằng lái... của em đây.

Hắn lúng búng nói rồi lục túi lấy ra mảnh giấy:

- Em mới bị thu bằng... giấy hẹn giải quyết đây ạ.

Anh cảnh sát đang xem thì chiếc xe ô tô bỗng nổ máy và chồm lên, lao vút đi. Gã lái xe vội vã gào tướng lên:

- Này... thằng điên! Mày cướp xe của tao à?

Rồi hắn cuống quýt giục cảnh sát:

- Các anh ơi, cứu em với. Các anh đuổi nó hộ em. Tốn bao nhiêu, em xin chịu.

Anh đại úy ra lệnh:

- Các đồng chí giữ tên này lại. Còn hai đồng chí theo tôi.

Nhưng thật không may cho các cảnh sát là người lái xe lại vào quán cà phê cách đó trăm mét uống nước. Khi anh em gọi được người lái xe thì chiếc xe kia đã biến mất tăm. Nhưng nghĩ là xe cảnh sát là xe Toyota Crao đời mới lại có đèn còi ưu tiên nên các cảnh sát giao thông vẫn quyết định phóng ô tô đuổi theo. Chiếc xe chồm lên, bánh xe miết vào mặt đường ghê rợn.

Chiếc xe của bọn bắt Hoàng Ngọc Quả chạy quá nhanh và Hùng "sát thủ" cũng tỏ ra là một gã lái xe không tồi. Đến một ngã ba, chúng rẽ tay phải tắt đường chạy về hướng huyện Đông Anh.

Xe cảnh sát chạy đến ngã ba và chạy chậm lại lưỡng lự, và thoáng thấy phía xa có chiếc giống như vậy, họ vội đuổi theo.

Hùng "sát thủ" thở hắt ra khi nhìn vào gương chiếu hậu không thấy ánh đèn ưu tiên của xe cảnh sát, nhưng hắn không cho xe giảm tốc độ.

Hùng cho xe rẽ vào một con đường đất đỏ như son, hấn giải thích:

- Đi đường này xuyên qua làng rồi rẽ sang đường đi Bắc Giang.

Nhưng bọn chúng đã không gặp may. Rẽ vào đường làng được khoảng cây số thì từ trong một ngõ nhỏ có con nghé chạy lồng ra lao vào ngay đầu xe. Hùng trợn mắt đạp phanh. Chiếc xe như bị mài trên đường trải đá rầm cấp phối, nhưng vẫn không kịp. Chiếc xe húc thẳng vào con nghé... Hùng vội lùi xe lại tính chuyện bỏ chạy nhưng những người dân làng đang ở quanh đó đã ủa ra chặn đầu xe và đòi bắt đền. Hùng nổi khùng chửi bới, thế là bị những người dân xông lại đánh.

Đang lúc nhốn nháo, Quả ở trong xe đã tỉnh lại, tuy đầu còn đau như bị dùi đâm. Hấn hé mắt nhìn ra ngoài và thấy Hùng đang bị dân đánh cho túi bụi, còn tên ngồi bên cạnh để giữ hấn thì cũng đã có vẻ mất cảnh giác. Mắt Quả chợt sáng lên khi nhìn thấy ở sau lưng ghế trước có lòi ra chuôi một con dao. Hấn uể oải ngả người ra tì đầu gối vào chuôi dao và cảm nhận được đó là loại dao dọc giấy. Một kế hoạch tự giải thoát hình thành ngay trong đầu Quả. Đúng lúc đó, công an xã đến và đưa cả bọn về trụ sở UBND xã, Quả lại ngoạ đầu xuống, mê man.

Về tới trụ sở ủy ban, Hùng liền thoáng:

- Thưa các anh, em đưa ông anh đây đi viện tâm thần. Chả may đâm vào con nghé, nó bị què. Chúng em xin nộp tiền.

Quả vẫn còn dở dấn nên trông càng giống người điên và bị uống thuốc ngủ. Anh công an xã cười:

- Chắc phải cho ông anh uống thuốc ngủ hả? Từ đây đến bệnh viện tâm thần còn bốn cây số nữa. Thôi, anh đưa ông ấy vào viện - Anh công an xã chỉ tay vào tên cùng đi - Còn anh ở lại giải quyết cho xong. Các anh chạy xe sai rồi. Đi nhanh quá, lấn đường, đâm vào trâu. Phải đền cho dân là đúng.

- Vâng, em có dám cãi đâu. Anh cho em xin nộp tiền đền. Chuyện cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm, anh cho chúng em đi luôn.

Anh công an xã gật đầu:

- Thôi được, giải quyết xong thì đi - Rồi anh gọi ông chủ trâu - Nào, về con nghé què, bây giờ ông đòi bao nhiêu?

- Thôi thì tùy chính quyền.

- Con nghé ấy, bán bây giờ hết giá là triệu rưỡi, đúng không?

- Khoảng thế ạ.

- Các anh nghe rõ chưa? Thôi các anh nộp tiền, coi như mua lại con nghé. Được chứ?

- Vâng, chúng em xin đồng ý - Hùng mừng rỡ - Em xin nộp ngay và gửi bác con nghé này. Mai

chúng em đến, bác giúp chúng em thịt quách nó đi. Lâu lắm rồi em không được ăn thịt trâu xào rau cần.

Quả ngồi và lúc này đã tỉnh táo hơn. Quả biết rõ hơn ai hết là nếu để công an bắt thì tội hấn không nhỏ và nếu để đồng bọn bắt, lôi về cho ông chủ thì còn chết nhục nhã là đằng khác. Thấy Hùng ra, gã vội mềm người gục vào lòng tên ngồi cạnh. Hùng mở cửa xe, vỗ vào lưng Quả:

- Sắp xong rồi anh ạ. Em sẽ đưa anh vào viện, chịu khó uống thuốc mấy hôm là hết ốm thôi.

Quả nghiêng rãnh lại rồi khẽ rên.

Thủ tục đền bù đã làm xong. Ông chủ trâu vui vẻ nhận được món tiền đền quá hời. Ông ta ký vào giấy xong liền bảo Hùng "sát thủ":

- Sáng mai mấy giờ chú đến, anh thuê người thịt cho chú.

- Bác cứ cho thịt sớm. Em về lấy mười cân thịt đem đi, còn biểu bác tất. Em gửi bác thêm trăm ngàn, bác thuê thợ thịt cho em.

Mấy người dân nghe thấy ông chủ trâu được đền triệu rưỡi, họ nói chuyện:

- Con ghé ấy chỉ đáng tám trăm ngàn, ăn và được triệu rưỡi... quá hời!

- Máy thằng này chắc là con nhà giàu, lắm tiền nên mới vãi ra như thế.

Quả giả vờ rất đạt. Người hấn cứ mềm nhũn ra. Hùng muốn thử Quả, hấn véo vào cạnh sườn Quả rõ đau, vậy mà Quả vẫn cố chịu, chỉ hơi cựa mình.

Hùng cười nhạt:

- Không ngờ loại thuốc này mạnh đến thế.

Cả bọn lên xe và lần này, Hùng lái có vẻ cẩn thận hơn. Chạy được một đoạn, đến quãng đồng mía, Quả bỗng bật dậy, dùng cùi tay đánh mạnh vào mặt tên ngồi bên cạnh. Cùi tay của Quả đánh trượt lại chọc đúng vào mắt khiến gã đau đớn hét lên. Quả vỗ con dao dọc giấy ở sau ghế và không chút do dự, hất đâm thẳng vào đùi tên ngồi bên trái. Hắn rút dao ra, đâm liên tiếp vào đầu Hùng "sát thủ". Hùng né tránh và phanh xe lại, Quả bật cửa xe, lao vụt vào ruộng mía và loáng cái hắn đã mất hút.

*

Minh "hói" nhìn ba tên đệ tử bằng con mắt ngạc nhiên vô cùng. Hùng "sát thủ" bị hai vết dao đâm trượt đầu nhưng cũng đủ xé hai vết dài phải vào viện khâu hơn chục mũi. Một gã thì bị dao đâm thủng đùi nhưng cũng còn may là nhát dao không chạm xương...

- Hay, hay thật, mệnh danh là "sát thủ", là "chó" là "lì", vậy mà bốn thằng không giữ nổi một tên đã bị ngấm thuốc mê, lại còn bị nó đánh, nó đâm cho - Minh "hói" chỉ chiết - Lúc ra đi thì thằng nào cũng hứa trơn như lươn. Chúng mày làm tao không còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa. Thôi, tao cho chúng mày bốn ngày. Bằng mọi

cách lần ra tung tích nó rồi báo tao. Nhớ là không được để nó nhận ra nghe không?

- Dạ, chúng em hiểu, mong anh tha lỗi.

- Thôi đi đi. Còn chiếc xe, đem vào xưởng để gò lại mấy chỗ bẹp. Thế mai có đi thịt trâu không?

- Dạ... thôi bỏ đi anh ạ.

- Sao lại bỏ. Lấy chục cân mang về đây cho tao. Nghé non ngon hơn bò già.

*

Tường cùng Tâm, Lưu và Đức đi uống cà phê ở một quán ngay trước cửa Phòng Cảnh sát Điều tra. Tường vừa nhấp từng ngụm nhỏ cà phê vừa tranh thủ đọc tờ báo của tỉnh. Nói chung, báo của tỉnh là một loại báo vô vị nhạt nhẽo và vô bổ nhất. Thông tin trên báo thì chung chung, phản ánh sự việc thì một chiều và nếu có giỏi thì chỉ giỏi nịnh mấy ông lãnh đạo tỉnh. Năm trước, vì số lượng tờ báo chỉ còn hơn hai ngàn nên ông Tổng biên tập đã tham mưu cho Tỉnh ủy, Ủy ban bắt tất cả các đơn vị, từ cấp đội đến phòng, ban và từng chi bộ phải mua, thậm chí bắt cả trưởng thôn, đội trưởng đội sản xuất cũng phải mua bằng cách trừ ghiền vào tiền lương, vì thế số lượng lại tăng lên hơn một vạn. Lúc Đức mời đi uống cà phê, Tường tiện tay cầm luôn cả mấy tờ báo, trong đó có tờ báo của tỉnh nhà. Bỗng anh chú ý vào một dòng quảng cáo đăng ở trang 7: "*Trang trại Thiên Sơn cần tuyển kỹ sư nông nghiệp. Trang trại*

Thiên Sơn cần thuê một kỹ sư nông nghiệp có kinh nghiệm trong trồng cây ăn quả như vải, nhãn, dứa và có kinh nghiệm nuôi cá. Tuổi từ 28 đến 45, có lý lịch rõ ràng, có thâm niên công tác, ưu tiên người biết tiếng Anh. Mức lương 1,5 triệu đồng/tháng. Có thưởng thêm căn cứ hiệu quả kinh doanh".

Đọc xong mấy dòng quảng cáo này, Tường suy nghĩ hồi lâu đến mức quên cả uống cà phê. Tâm vỗ vai:

- Ông anh nghĩ cái gì mà dăm chiêu thế?

Tường giật mình:

- Các cậu xem mẫu thông báo tuyển người này.

Tâm xem thông báo và nhìn Tường như dò hỏi, rồi cười ranh mãnh:

- Anh định đánh người vào trang trại này à?

- Nếu đúng như vậy thì sao? Nói thật với các cậu, bao nhiêu ngày rồi, tôi cứ nghĩ mãi không biết làm thế nào có thể tìm ra sự thật của cái trang trại này. Thời gian qua, tôi cũng đã gây dựng được một cơ sở làm việc trong trang trại, nhưng hiệu quả thì quá hạn chế. Giá mà bây giờ chúng ta có người vào được trong đó nhỉ.

Nói rồi Tường nhìn Tâm cười. Tâm hiểu ý:

- Anh cho em vào vụ này được không?

- Từ từ đã. Chuyện này hay đây. Tôi sẽ báo cáo Giám đốc dự kiến này. Nhưng mà cậu tưởng dễ cậu trở thành kỹ sư nông nghiệp là dễ à?

- Em nghĩ rằng nếu chúng ta quyết tâm thì được thôi.

- Hay lắm, quyết tâm thì được... Cậu nói như sách, nhưng có những thứ quyết tâm cũng chả làm được, nếu như không có kiến thức. Cậu còn nhớ tiếng Anh đấy chứ.

Tâm cười rút ra tấm bằng đỗ chọi:

- Vừa nhận bằng C tiếng Anh, đỗ loại xuất sắc nhé. Nhưng làm thế nào xin vào được?

- Cậu không phải lo. Chỉ có điều cậu cần rà soát hết các mối quan hệ, xem có thể lộ không. Không vào hang làm sao bắt được cọp. Cậu có đủ can đảm không?

- Em sợ gì. Có các anh và mấy thằng này - Tâm chỉ vào Lưu và Đức -

Em lên giới cũng được.

đi m... *
mĩ v...

Ban chuyên án họp trong phòng của Giám đốc Trần Phúc. Tường báo cáo:

- Qua tài liệu của Cục Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy thì có nhiều khả năng tên trùm đường dây ma túy đang nằm ở tỉnh ta. Các trinh sát cũng thu thập được khá nhiều thông tin liên quan đến Hoàng Ngọc Quả. Người trực tiếp sử dụng Quả trong thời gian qua là ông Túy, chủ trang trại kiêm giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Thiên Sơn. Ông Túy hiện nay

đang nổi lên là một chủ trang trại giàu có, biết làm ăn kinh tế và đặc biệt là được nhiều cán bộ tỉnh vị nể, được bà con rất yêu quý. Ông này có hai vợ và sáu người con, trong đó tất cả là con của người vợ cả gồm bốn trai, hai gái. Người vợ thứ hai của ông Túy tên là Liễu, còn khá trẻ và quê gốc ở Điện Biên. Theo xác minh của Công an tỉnh Lai Châu thì gia đình Liễu cũng nằm trong diện sưu tra vì dính líu đến buôn bán ma túy. Bố cô ta đã từng bị công an Sơn La bắt vì buôn thuốc phiện, nhưng rồi chả hiểu vì sao lại được Viện Kiểm sát đình chỉ điều tra. Người con đầu của ông Túy là sĩ quan quân đội, đang công tác tại Quân khu 9. Hiện anh ấy là Trung đoàn trưởng một trung đoàn bộ binh cơ giới. Do mâu thuẫn với bố về việc ông Túy lấy Liễu nên mấy năm nay, anh ấy không về. Người con thứ hai là Hoàng Văn Tiến, Giám đốc Công ty Tin học - Tư vấn - Đầu tư bất động sản Thành Đạt. Đây là một doanh nghiệp tư nhân lớn và đang làm ăn rất phát đạt và cũng là người rất có thế lực. Tiến là đệ tử ruột của ông Chi, Phó chủ tịch tỉnh; và cũng là người từng trang bị cho văn phòng Tỉnh ủy và Ủy ban toàn bộ hệ thống máy tính... Qua cơ sở tiếp xúc với người mẹ kế của Tiến thì bà ta rất cay cú với Tiến vì cho là bao nhiêu tiền của ông Túy kiếm được đều rót cho Tiến. Cơ sở cho biết là bà vợ hai của ông Túy là người khá đáo để. Khi

phần nà về chuyện tiền nong, bà ta bảo: "Nó lấy của ông ấy hàng tỉ, hàng tỉ...". Một trang trại, liệu kiếm được tiền tỉ không? Và một điều nữa ta nên đặt vấn đề tìm hiểu: giữa Túy và Lê Minh có mối quan hệ từ rất xa xưa, khi Lê Minh còn là thuyền trưởng tàu viễn dương, vì anh ông Túy và Lê Minh học cùng trường hàng hải ở Ba Lan. Khi Lê Minh là thuyền trưởng thì ông ta là cán bộ cảng vụ và hai người có quan hệ làm ăn. Lê Minh bán hàng cho Túy khá nhiều. Một điều nữa là tại sao Cheng lại ký hợp đồng bao tiêu sản phẩm cho trang trại của Túy và hai trang trại nữa. Theo sơ bộ tính toán, cái trang trại này sẽ bán cho Cheng khoảng một trăm tấn vải mỗi vụ, gần năm trăm tấn dưa cho nhà máy hoa quả đồ hộp và Cheng mua tất cả số dưa hộp đó. Ngoài ra còn hơn một trăm tấn nhãn. Chúng tôi tìm hiểu thì tập đoàn Phát Lộc chưa bao giờ kinh doanh hàng nông sản. Vậy giữa bộ ba này, quan hệ với nhau thế nào? Liệu chúng liên quan gì đến những điều tên Tám mới khai ra? Vì vậy, cần phải có trinh sát lọt vào Thiên Sơn.

Giám đốc Trần Phúc:

- Tôi đã nghiên cứu kỹ kế hoạch đánh người vào Công ty Thiên Sơn của đồng chí. Việc đồng chí đề xuất chọn Tâm, tôi đồng ý. Cậu ấy là người đọc nhiều, hiểu biết rộng, giỏi ứng xử... Tuy nhiên, phương án bảo vệ cho Tâm cần phải làm kỹ hơn

nữa và để bảo vệ Tâm, cần có kế hoạch ngăn không để S1 biết. Nếu quả Thiên Sơn là nơi chuyển ma túy ra nước ngoài thì đó sẽ là hang ổ cực kỳ nguy hiểm và bọn tội phạm ma túy cũng tàn ác hơn bất cứ loại tội phạm nào.

Giám đốc Phúc vừa nói xong thì bỗng anh dừng lại và hỏi:

- Tuy nhiên, tôi nêu ra mấy vấn đề, để các đồng chí trả lời: Thứ nhất, đồng chí Tâm là cảnh sát hình sự, đã nhiều lần đụng độ với các băng nhóm tội phạm, số đối tượng mà đồng chí ấy tham gia bắt có lẽ phải đến hàng trăm. Vậy lấy gì đảm bảo rằng, trong trang trại Thiên Sơn không có dăm gã có tiền án tiền sự, và nếu đó đúng là hang ổ của bọn buôn ma túy thì chắc chắn chúng sẽ chọn những kẻ rất có kinh nghiệm đối phó với công an. Thứ hai, nếu ông Túy phát hiện ra, tương kế tựu kế, cho chúng ta ăn thông tin giả thì tính sao? Thứ ba, lấy gì đảm bảo rằng khi phát hiện ra đồng chí Tâm là cảnh sát, chúng không giở thủ đoạn tàn độc.

Tâm đứng dậy:

- Tôi cũng đã nghĩ đến những điều đồng chí Giám đốc nêu và đã bàn kỹ với anh Tường, anh Trung. Tuy nhiên, hiện nay tôi đã cầm được một cơ sở khá tốt vào Thiên Sơn. Anh ta làm ở đội phục vụ. Theo cơ sở cho biết thì trong trại chỉ có ba người đã có tiền án nhưng án tham ô, đã hết

thời hiệu lâu rồi. Ông Túy là người khá nghiêm khắc và rất nguyên tắc trong việc chọn người làm. Số nhân viên bảo vệ thì tất cả đều là bộ đội xuất ngũ và có mấy anh từng là công an nghĩa vụ, nhưng lại là lính cơ động của Bộ. Thậm chí trong trang trại Thiên Sơn, chuyện uống rượu say chơi bởi quá đáng bị cấm ngặt. Vì thế, theo tôi, việc xâm nhập Thiên Sơn không đến nỗi quá nguy hiểm.

Nghe Tâm nói vậy, Giám đốc Trần Phúc có vẻ vui hơn:

- Thôi được rồi, tôi đồng ý về mặt nguyên tắc. Nhưng tôi muốn các đồng chí rà soát lại nhân sự trong trang trại, cũng như các mối quan hệ của ông Túy và tính toán lại phương án bảo vệ cho đồng chí Tâm. Tôi nhắc lại, nếu 99% thấy an toàn, còn 1% thấy không an toàn, cũng phải tìm phương án khác.

*

Tâm ra hiệu sách mua một đồng sách kỹ thuật chăn nuôi, kỹ thuật trồng trọt, đem về nhà. Anh đọc ngốn ngấu và rất nghiêm túc. Một tối, anh đang đọc sách thì bố anh vào. Ông nghiêm nghị hỏi anh:

- Anh Tâm, sao dạo này anh đọc toàn sách về chăn nuôi, trồng trọt và quản lý kinh tế?

Tâm lúng túng:

- Con, con đọc đề biết.

- Hừ, biết, anh tưởng anh qua được mắt tôi đây à. Chán nghề công an, định ra ngoài phải không?

- Đâu có, bố cứ yên tâm đi.

- Bố biết là chúng mày bây giờ có những suy nghĩ khác thế hệ bố. Ngày xưa, bố làm cảnh sát, đã trải qua những tháng ngày oanh liệt. Ngẫm lại cuộc đời mình, bố không ân hận điều gì. Gần bốn mươi năm làm cảnh khuyến rồi cảnh sát hình sự, rồi cảnh sát trật tự, kể cả thời gian làm chỉ huy một số đơn vị; bố không bắt oan, bắt sai một người; bố chưa hề bị cấp trên phê bình lấy một lời. Nhưng làm công an ngày đó dễ hơn bây giờ nhiều... dễ hơn nhiều lắm. Cuộc sống tuy không dư dả, đầy đủ như bây giờ nhưng không phức tạp, không phân cách giàu nghèo.

- Bố, hôm nay bố sao thế? Bố tưởng con chán công an, định đi ra ngoài... Không có chuyện đó đâu, con hứa với bố.

- Bố hiểu, bố tin mày. Tuy nhiên, bố cũng phải dặn trước, mày là cảnh sát hình sự, nếu không có quan hệ với bọn lưu manh, bọn tội phạm thì làm sao gây dựng được mạng lưới cơ sở. Nhưng phải biết giữ mình, giữ nguyên tắc. Cần chi tiêu gì lớn, thì báo bố. Còn việc này, tao quyết định rồi, mày có nghe không?

- Bố quyết cái gì?

- Chuyện lấy vợ cho mày.

- Lấy ai?

- Mày đừng có giả vờ. Con ruồi bay qua, tao còn biết được con nào đục, con nào cái... huống hồ chuyện mày với con gái ông Hòe.

Tâm lặn bụng ra giường, cười ngật nghê:

- Ồi giời ời! Hóa ra bố vẫn.... vẫn cổ hủ như ngày xưa. Con với cô ấy...à, cái Kim con bác Hòe, chỉ bạn bè thôi.

- Hừ, hôm nọ tao đi sinh hoạt câu lạc bộ sĩ quan nghỉ hưu, gặp ông Hòe. Chúng tao bàn và thống nhất với nhau rồi. Chúng mày thân nhau, quý nhau, thế là được. Cần gì yêu đương lãng nhăng rồi lại cả thèm chóng chán. Lấy nhau, đẻ con, rồi yêu cũng vừa. Như tao với mẹ mày đây. Hồi tao làm lính cảnh khuyển, chỉ xuống căng tin, lĩnh đường, sữa cho chó... Thấy mẹ mày nói năng nhỏ nhẹ, lại hay hay thế là đặt vấn đề ngay. Vả lại lúc đó bom đạn bời bời, biết sống chết lúc nào... cứ lấy nhau đã. Rồi sau này, chúng bay đã thấy tao và mẹ mày nặng nhời với nhau bao giờ chưa? Bác Hòe cũng thế. Trước khi đi chiến trường, nhắm mắt nhắm mũi cưới vợ, mong có đứa chống gậy sau này... Vậy mà bây giờ, gần bảy mươi rồi mà đi đâu cũng dính nhau như đôi sam.

Nhìn ánh mắt bố, Tâm chột dạ vì thấy ông nói rất nghiêm túc. Anh ồm ờ:

- Nhưng sao bố lại chọn cái Kim. Mọi khi con thấy bố, mẹ có vẻ ưng cô Quý cơ mà?

- Con Quý đẹp người, học cao, nhưng ăn nói chông lỏn, cái gì cũng tỏ ra hiểu biết. Mới ở quê ra, nhưng đã học đòi một này, một nọ, ấy là đứa lăm chũ nhưng ngẩn văn hóa. Còn cái Kim, tuy chẳng đỗ đạt đại học, lại ở nhà, nhưng nó là chủ một cơ sở sản xuất thủ công... Nói năng lễ phép, đúng mực. Tao thấy nó bung bát cơm cho mẹ đưa bằng hai tay, thưa gửi rõ ràng. Ấy là đứa ít chũ nhưng có văn hóa. Làm nghề công an chỗ dựa là vợ, là gia đình, chứ chưa chắc đã là tổ chức đâu. Thứ bảy này, đến nhà ông Hòe nghe chưa.

- Bố... cho con từ từ đã.

- Đừng có đùa với chính quyền - Ông bố nói rồi quay ra. Bỗng ông đứng lại - Mà lại làm án mới à?

- Sao bố biết?

- Có thể thì mới nghiên cứu sách chẵn nuôi... Nếu bí cái gì, cứ nói, tao chưa quên lắm đâu.

Nói rồi, ông quay ra và ngâm nga hát: "Chúng ta là chiến sĩ công an, trung với Đảng suốt đời vì dân. Khó khăn, gian khổ biết mấy. Vâng lời Bác gọi ta quyết vượt lên...".

Nhìn thấy bố vui vẻ, Tâm bật cười và bỗng đứng trong lòng anh dấy lên một cảm giác là lạ về bố. Mặc dù ông đã về hưu được gần chục năm nhưng trong cách cư xử, trong sinh hoạt với

gia đình, ông vẫn chưa quên được tác phong nề nếp, cẩn trọng, chính xác và nghiêm túc đôi lúc cứng nhắc. Những tác phong lối sống mang đậm nét của lực lượng vũ trang đã ăn sâu vào trong tiềm thức của ông bởi ông đã có hơn bốn chục năm làm công an. Từ một chiến sĩ cảnh khuyển của công an vũ trang, ông chuyển sang cảnh sát hình sự, rồi cảnh sát giao thông, rồi tăng cường vào chiến trường B, sau năm 1975, ông lại về công an tỉnh làm trưởng phòng an ninh điều tra... Con đường quan lộ của ông cũng "tuần tự nhi tiến", từ chức tổ phó, tổ trưởng cho đến cấp đội, cấp phòng và dừng lại ở chức Phó giám đốc, mang hàm Đại tá.

*

Hoàng Ngọc Quả sau khi trốn thoát khỏi bàn tay trừng phạt của đồng bọn, hấn lang thang mất một đêm ngoài rừng bạch đàn mới trồng, không dám ló mặt ra đường lớn vì vẫn sợ bị phát hiện. Cũng may cho hấn là trong túi còn có được hơn năm trăm ngàn nên mới có tiền mà sống. Quả nghĩ đến những người mà hấn có thể nương tựa được thì ngoài Bình "vịt" ra, hấn chỉ còn mỗi thằng bạn tên là Chu, lái xe trên Việt Trì. Chu với Quả có một thời gian dài cùng làm ăn với nhau và chính Quả là người đã dạy Chu lái ô tô. Hai người tuy không còn làm ăn với nhau nhưng vẫn có quan hệ. Quả

mỗi lần lái xe qua Việt Trì thường tạt vào chỗ Chu chơi và lại rủ nhau đi ăn cá anh vũ.

Thấy Quả đến gặp với dáng điệu thất thểu và ánh mắt luôn lắc lảo lo sợ điều gì đó, Chu ngạc nhiên:

- Ông làm sao mà trông thân tàn ma dại thế này?

- Tôi nói thật với ông, đến nước này là tôi cùng đường rồi - Quả nói dối - Nợ nần chồng chất, nhà cửa phải bán hết. Vợ trước thì bỏ từ cách đây tám năm. Cũng chuẩn bị rõ ràng cạp lại với một đứa buôn vải, nhưng bọn nó đòi nợ rất quá, thành ra phải bùng lên đây.

- Tổng cộng nợ bao nhiêu? - Chu hỏi.

- Hơn sáu trăm triệu. Trong đó tiền đánh hàng lậu bị công an kinh tế vô, mất hơn bốn trăm, còn lại lô đề. Ông có chỗ nào cho tôi kiếm bát cơm... Rồi sau này tính tiếp.

- Thôi, bây giờ ông chạy cho tôi một xe. Đánh hàng từ Lào Cai về. Ông chỉ việc lái còn áp tải hàng, giao nhận ra sao, có người khác lo.

- Cám ơn ông, thế thì tốt quá.

- Tôi trả ông lương tháng. Ngoài cơm nuôi, mỗi tháng hai triệu rưỡi. Tôi đưa ông hai triệu còn năm trăm ngàn, tính vào tiền thuê nhà, được không?

- Được quá còn gì. Bao giờ tôi nhận xe.

- Ngay bây giờ. Xe IFA đóng thùng. Mà này, ông muốn ở với tôi thì quên mẹ nó bọn lô đề và tá lả đi nghe chưa.

- Ông yên tâm, tôi nhớ đời rồi.

- Bây giờ ông ra bãi, tôi giao xe cho ông.

Chu đưa Quả ra bãi xe ô tô và chỉ cho anh một chiếc IFA đóng thùng mới, có mái tôn, cửa khóa. Chu đưa khóa xe cho Quả:

- Nói thật với ông, xe này tôi vẫn chạy, nhưng năm nay, vận mình đen, sao Thái bạch chiếu... nên phải nằm im thở khê. Tôi còn ba xe tải nhẹ, loại hai tấn rưỡi, cũng cho chúng nó chạy thuê rồi.

Quả lên xe, nổ máy, vào ga, chăm chú nhìn bảng điều khiển và tỏ ra hài lòng. Rồi Quả cầm chiếc còlê đi gõ các lớp xe. Chu nhìn Quả bằng con mắt thiện cảm:

- Ông chạy thử vài vòng cho quen xe. Sáng mai, sáu giờ đi Lào Cai, chở vải về.

Quả cho xe chạy, phanh thử rồi lại lùi vào chỗ đỗ.

Sáng hôm sau, đúng giờ Quả ra bãi xe thì đã thấy một cô gái còn khá trẻ khoác túi đứng chờ:

- Anh là Quả phải không?

- Vâng. Cô đi nhận hàng à?

- Em tên là Phụng, gọi là Phụng "vải" vì em chuyên đánh vải từ Trung Quốc về cho anh Chu. Nào, ta đi thôi.

Chu đứng ở một góc bãi xe, nhìn Quả lên ô tô và mỉm cười ranh mãnh.